

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl dne 17. 1. 2018 v senátu pro řízení ve věcech soudců složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a jeho členů JUDr. Antonína Draštíka, Mgr. Pavla Punčocháře, JUDr. Stanislava Potužníka, JUDr. Jana Mikše a JUDr. Dany Hrabcové, Ph.D., ve věci navrhovatele **předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem, se sídlem Národního odboje 1274, Ústí nad Labem**, proti kárně obviněnému **JUDr. R. P.**, narozenému X, soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Jitkou Mothejzíkovou, advokátkou se sídlem Václavské náměstí 56, Praha 1, a doc. JUDr. Janem Kocinou, Ph.D., advokátem se sídlem AK Plzeň, Malá 6, 301 00 Plzeň,

t a k t o :

JUDr. R. P., nar. X,
soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem,

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se

u z n á v á v i n n ý m , ž e

jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, neoprávněně manipuloval s protokolem o jednání, když

ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 18. 9. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 14. 8. 2008,

t e d y

zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů,

č í m ž s e d o p u s t í l

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., kárné opatření – **snížení platu o 15% (patnáct) na dobu 5 (pět) měsíců**, počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Návrhem podaným dne 20. 4. 2010 předsedou Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo zahájeno kárné řízení proti soudci tohoto soudu JUDr. R. P. Navrhovatel kárně obviněnému vytýkal pochybení v šesti spisech Krajského soudu v Ústí nad Labem, a to ve spisech sp. zn. 25 Cm 68/2008, sp. zn. 18 Cm 111/2000, sp. zn. 44 Cm 2/2008, sp. zn. 25 Cm 52/2008, sp. zn. 25 Cm 55/2008 a sp. zn. 25 Cm 45/2008 - incidenčních sporech, v nichž kárně obviněný rozhodoval jako jediný soudce (samosoudce) při jednání, jehož se vedle soudních osob zúčastnili i účastníci, resp. zástupci účastníků řízení. Pochybení měla spočívat v tom, že v době mezi vyhlášením rozsudku a odevzdáním jeho písemného vyhotovení kanceláři pozměnil výrok rozsudku v protokolu o jednání a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání. Podle navrhovatele tak porušil povinnost soudce, stanovenou v § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích.

[2] Nejvyšší správní soud jako kárný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2010, čj. 13 Kss 3/2010 – 415, výrokem I. uznal podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, JUDr. R. P., soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, vinným, že jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 18. 9. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 14. 8. 2008,

tedy zaviněně porušil povinnosti soudce, ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž se dopustil kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů a za to mu uložil podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., kárné opatření – snížení platu o 30% na dobu 12 měsíců, počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Dále Nejvyšší správní soud jako kárný soud výrokem II. podle § 19. odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů JUDr. R. P. zprostil kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že

jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, neoprávněně manipuloval s protokolem o jednání, když

- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 68/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 5. 2. 2009 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 17. 3. 2009, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 5. 2. 2009,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 44 Cm 2/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 22. 1. 2009 do předání písemného vyhotovení rozsudku

pokračování

kanceláři soudu dne 3. 3. 2009, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 22. 1. 2009,

- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 52/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 17. 2. 2009 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 19. 3. 2009, pozměnil výrok rozsudku tak, že lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 17. 2. 2009,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 55/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 16. 10. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 8. 12. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 16. 10. 2008,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 45/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 15. 10. 2008 do předání písemného vyhotovení rozhodnutí kanceláři soudu dne 8. 12. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 15. 10. 2008,

čímž se měl dopustit kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, protože skutek nebyl prokázán.

[4] Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 12. 2010.

[5] K odsuzujícímu výroku č. I provedl kárný soud důkaz spisem sp. zn. 18 Cm 111/2000, z něhož bylo zjištěno, že ve věci se konalo dne 14. 8. 2008 jednání, jehož se vedle soudce JUDr. P., zapisovatelky N. L. zúčastnili Mgr. A. P. (za žalobce N. T., SKP úpadce J. M.) a za žalovaného M. H., SKP úpadce KETNER. Podle obsahu spisu byl vyhlášen téhož dne rozsudek následujícího znění:

„I. Nemovitosti č. p. X, část obce S. na pozemku p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X, vše zapsáno na LV X pro obec Ústí nad Labem, katastrální území D. v katastru nemovitostí pro ústecký kraj, Katastrální úřad Ústí nad Labem ze soupisu konkurzní podstaty úpadce KETNER, spol. s r.o., IČ 49904954, Mírové nám. 39, Ústí nad Labem se vylučují.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“

[6] Protokol o jednání je podepsán soudcem JUDr. P. a zapisovatelkou N. L. Písemné vyhotovení rozsudku bylo doručeno M. H. dne 23. 9. 2008, ta se dostavila ke krajskému soudu dne 24. 9. 2008, nahlédla do spisu a pořídila si fotokopie některých listin, mj. protokolu o jednání ze dne 14. 8. 2008. Dne 13. 10. 2008 podala M. H. odvolání, v němž pod bodem II. tvrdila, že výrok rozsudku v písemném vyhotovení není totožný s výrokem rozsudku, který byl při jednání vyhlášen, kdy ve vyhlášeném rozsudku bylo uvedeno „v katastru nemovitostí pro ústecký kraj, Katastrální úřad Ústí nad Labem“, kdežto v písemném vyhotovení „v katastru nemovitostí vedený Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální úřad Ústí nad Labem“. Odvolání bylo jako opožděné odmítnuto.

[7] Kárný soud provedl dále důkaz výsledkem svědkyně N. L., která potvrdila, že jednání u soudce JUDr. P. zapisovala jen výjimečně (5x až 10x) soudce jí nadiktoval celý obsah protokolu, včetně výroku, výrok rozhodnutí pak soudce přečetl buď z monitoru nebo vytisknutého protokolu, protokol vytiskla po skončení jednání a podepsala, následně pak podepisoval soudce. V jednom případě za ní přišel kárně obviněný a chtěl, aby znovu podepsala protokol o jednání, protože se

v protokolu něco doplnilo nebo opravilo, svědkyně nový protokol o jednání znovu podepsala. Protože se jednalo o jedinou věc, kdy protokol znovu podepisovala na žádost JUDr. P., je přesvědčená, že se jednalo konkrétně o tuto věc.

[8] Kárný soud dále vyslechl M. H., která potvrdila, že se účastnila jednání dne 14. 8. 2008 spolu s Mgr. P. Při jednání byl vyhlášen rozsudek že žaloba, že nemovitosti se vylučují, se zamítá, v písemném vyhotovení rozsudku bylo, že nemovitosti se z konkursní podstaty vylučují. Od jednání odcházela s vědomím, že spor vyhrála, také se vzdala odvolání a tento projev vůle podepsala. Stejnopis protokolu o jednání jí po jednání vydán nebyl, pro chybějící protokol zašla na soud až po obdržení rozsudku. Odvolání podala opožděně, měla zdravotní problémy, v odvolání neuvedla, že soud vyhlásil rozsudek jinak než je v písemném vyhotovení s odůvodněním, že netušila, jak celou situaci řešit. Důvody odvolání uvedla věcné, protože nevěděla, jak by prokázala, že soud vynesl úplně jiný rozsudek. O věci mluvila s Mgr. P., který jí potvrdil, že rozsudek byl vyhlášen tak, jak tvrdí. O situaci informovala svého nástupce JUDr. D. a ten pak jednal s krajským soudem a na jeho popud se ke krajskému soudu dostavila i ona.

[9] Kárný soud vyslechl i svědka Mgr. P., který potvrdil, že se jednání dne 14. 8. 2008 zúčastnil jako zástupce - advokát žalobce SKP T. Na začátku jednání byla připuštěna zněna žaloby, byly prováděny důkazy, na konci jednání bylo vyhlášeno rozhodnutí, které začínalo slovy: „žaloba, již se žalobce domáhá...“, pak následoval výčet nemovitostí a výrok končil „se vylučují“. Poté z odůvodnění vyplynulo, že žaloba byla zamítnuta a z jednacích síně odcházela se subjektivním pocitem, že jeho strana spor prohrála. Protokol o jednání mu po skončení jednání nebyl vydán, bylo mu řečeno, že bude zaslán spolu s písemným vyhotovením rozsudku. Nepamatoval se, zda se vzdal odvolání, není si vědom, že by podepisoval protokol o jednání. Na desky svého spisu si poznamenal „žaloba se zamítá“. Asi za měsíc mu byl doručen rozsudek, který zněl opačně. Od krajského soudu si vyžádal protokol o jednání a byl mu zaslán protokol, který byl v souladu s písemným zněním rozsudku. Zavolał M. H., aby ji upozornil jako neprávnicka na to co se stalo. Žádné další kroky nepodnikal, protože jeho strana spor vyhrála.

[10] Po zhodnocení provedených důkazů dospěl kárný soud k závěru, že tvrzení navrhovatele ve věci 18 Cm 111/2000 bylo prokázáno. Účastníci řízení, jak na straně žalobce tak na straně žalovaného, tj. svědci Marie H. a Mgr. P. shodně tvrdili, že rozhodnutí soudu vyhlášené při jednání dne 14. 8. 2008, výrok i jeho odůvodnění, bylo takové, že žaloba byla zamítnuta, takže od jednání odcházeli s tímto subjektivním přesvědčením. I když svědkyně po doručení rozsudku s jiným výrokem svědkyně podala odvolání opožděně, což odůvodnila i svým tehdeším zdravotním stavem, a v odvolání sice naznačila, že výrok v písemném vyhotovení rozsudku není zcela shodný s tím vyhlášeným, ale přímo netvrdila, že soud vyhlásil rozsudek zcela opačný, pak to svědkyně odůvodnila svou bezradností v tom, jak by dokázala svoje tvrzení, když ani stejnopis protokolu o jednání jí nebyl po jednání vydán. O tom, že doručený rozsudek ve výroku překvapil svědka P. svědčí i to, že po jeho obdržení kontaktoval svědkyni H., aby ji upozornil na to, co se stalo. To že výpovědi obou svědků nebyly úplně přesné pokud jde o jednotlivá slova, která si vybavovali z průběhu jednání a vyhlášeného rozsudku dne 14. 8. 2008, pak to lze přičít i delší době uplynulé ode dne jednání. Kárný senát vyšel z toho, že o obsahu rozsudku vyhlášeného dne 14. 8. 2008 vypovídali zcela shodně a přesvědčivě. Tvrzení obou svědků M. H. a Mgr. P. je nepřímě potvrzováno i svědkyní N. L., která zapisovala průběh jednání do protokolu do počítače, protokol vytiskla a podepsala. Následně ji JUDr. P. požádal, aby znovu podepsala nějaký protokol o jednání, protože jej doplnil nebo opravil, a svědkyně nový protokol podepsala. Svědkyně tvrdila, že to bylo v této konkrétní věci, což vysvětlila tím, že ji JUDr. P. požádal o nové podepsání protokolu jen jednou, přičemž jediné v této věci, kdy jednání soudce JUDr. P. v jednacích síních zapisovala, byly zjištěny nesrovnalosti. Výpověď svědkyně hodnotil kárný soud jako logickou a přesvědčivou. Rovněž dospěl k závěru, že závěry vyplývající z provedených důkazů

pokračování

nemůže zvrátit rukou psaná písemnost s datem 14. 8. 2008 nalezená ve spise, o níž kárně obviněný tvrdil, že se jedná o jeho přípravu a již chtěl dokázat, že vyhlášený rozsudek byl shodný s tím uvedeným v listinné podobě ve spisu a v písemném vyhotovení rozsudku. Kárný senát nepochybně, že mohlo jít o přípravu kárně obviněného na jednání a že si takto mohl formulovat - připravovat rozsudek, avšak tato listina nijak neprokazuje, že kárně obviněný soudce tak, jak je na listině uvedeno, rozsudek skutečně v jednacím síni vyhlásil.

[11] Kárný senát usoudil, že změna výroku rozsudku v písemném vyhotovení od jeho vyhlášení při jednání je porušením § 156 odst. 3 o. s. ř. Nezákonná manipulace s vyhlášeným rozsudkem je velmi závažným porušením povinnosti soudce. V tomto jednání JUDr. P. shledal zaviněné porušení povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, a dopustil se kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/20092 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za to mu bylo kárným senátem uloženo kárné opatření spočívající ve snížení platu o 30% na dobu dvanácti měsíců počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

[12] Pokud jde o další navrhovatelem vytýkaná pochybení dospěl kárný senát k závěru, že nebyla prokázána a výrokem II zprostil JUDr. P. pro uvedené skutky kárného obvinění.

II.

[13] Kárně obviněný soudce podal dne 6. 4. 2011 návrh na povolení obnovy řízení v části týkající se bodu I. výroku rozhodnutí, tj. vytýkaného skutku, že ve věci sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 18. 9. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 14. 8. 2008.

[14] Návrh kárně obviněný soudce odůvodnil tím, že kárný senát dospěl ke svému závěru na základě svědeckých výpovědí M. H. a Mgr. P. a teprve následně po vydání rozhodnutí o kárné žalobě JUDr. P. zjistil skutečnosti, které věrohodnost jejich výpovědí zpochybňují. Tvrdí, že M. H. a Mgr. P. v incidenčním řízení vědomě a úmyslně pletichařili, neboť soudu zamlčeli, že v době rozhodování byly sporné nemovitosti již prodány a nenáležely do konkurzní podstaty žádného z účastníků. Tvrdil, že M. H. bez vědomí incidenčního soudu prodala dne 5. 8. 2008 sporné nemovitosti novým vlastníkům, na něž tímto dnem vlastnictví přešlo, při jednání 14. 8. 2008 však obě strany tvrdily v závěrečných návrzích, že předmět sporu existuje a navrhovaly, aby soud přisoudil předmětné nemovitosti právě jejich konkurzní podstatě. Podle kárně obviněného se tak vysvětluje skutečnost, proč M. H. nepodala řádně a včas odvolání když nebyla ve sporu úspěšná a zakrývala tak nestandardní postup na hraně či dokonce za hranou zákona. Oba svědci v řízení před krajským soudem zamlčeli, že předmět řízení byl již prodán, není součástí konkurzní podstaty žádného z nich. Vědomě uvedli incidenční soud v omyl a porušili obecně platné právní předpisy (o. s. ř. a zákon o konkurzu a vyrovnání), neboť v takovém případě měly následovat patřičné procesní návrhy účastníků a řízení ve věci sp. zn. 18 Cm 111/2000 mělo být zastaveno. Jedná se o flagrantní porušení povinnosti při správě cizího majetku, porušení povinnosti úřední osoby a pletichy proti konkurznímu řízení a krajský soud jednal o uplatnění fiktivního nároku účastníků, kteří předstírali soudní spor a existující předmět sporu. V kárném řízení pak coby svědci zakrývali uvedenou skutečnost, která má nezákonný rozměr. M. H. má tak motiv a důvodnou potřebu zakrýt uvedenou skutečnost a stejně tak i Mgr. P., který se na nich patrně podílel. Tím je podle kárně obviněného soudce zpochybněna věrohodnost obou svědků a je prokázáno, že mají důvodně opačný zájem ve věci předmětné kárné žaloby. Již v průběhu

kárného řízení poukazoval na to, že tím, kdo měl motiv v incidenčním řízení „něco měnit“ je svědkyně H., nikoliv soud či soudce.

[15] Kárně obviněný žádal kárný soud, aby na základě výše uvedeného projednal ve vazbě na důvěryhodnost svědků a jimi podaná svědectví a zvážil, do jaké míry lze jejich svědectví uvěřit, jestliže sami o sobě měli důvodnou potřebu a motiv zastrčit skutečnosti, které velmi závažně zasahují do jejich zákonného výkonu správy cizího majetku a vyvolávají pochybnosti o regulérnosti jimi vedených konkurzů. Dále ještě kárně obviněný zjistil, že M. H. při svědecké výpovědi vyslovila nepravdu, jestliže uvedla, že kontaktovala Ing. T., zástupce Deutsche Bank, o tom, že spor vyhrála. Žádný Ing. T. nezastupoval a nezastupuje v konkurzu Deutsche Bank, zástupcem je advokátní kancelář Rudolf a partneři.

[16] Navrhovatel předložil a soud provedl důkaz dražební vyhláškou č. HERJ2008/08/01 ze dne 5. 8. 2008, a protokolem o provedené veřejné dražbě dobrovolné ze dne 6. 8. 2008, z nichž vyplynulo, že 5. 8. 2008 se uskutečnila veřejná dobrovolná dražba nemovitostí, které byly předmětem incidenčního sporu vedeného pod sp. zn. 18 Cm 111/2000, přičemž vydražitelem byl N. N. X. a cena dosažená vydražením činila 7 250 000 Kč. Dále ze zápisu o jednání ze dne 29. 7. 2008 vyplývá, že na tomto jednání, jehož se za SKP KETNER účastnili M. H. a J. Š. a za SKP M. Mgr. M. K. a A. M., informovala M. H. že uzavřela s dražebníkem smlouvu o provedení dobrovolné dražby, dle zápisu je důvodem postupu předejití škodám, které hrozily a stávajícím zájmem o zpeněžení. Zástupce SKP M. proti tomuto postupu nic nenamítal a souhlasil s tím, aby dražba proběhla 5. 8. 2008. Strany dojednaly, že SKP úpadne KETNET ponechá výtěžek dražby na bankovním účtu do doby pravomocného rozhodnutí věci sp. zn. 18 Cm 111/2000.

[17] Kárný senát konstatoval, že důkazy předložené resp. navržené kárně obviněných soudcem, jež při jednání provedl, jsou důkazy, které při svém rozhodování ve věci 13 Kss 3/2010 dne 14. 12. 2010 ani před tímto datem v průběhu celého řízení neměl k dispozici a jde tak o nové důkazy, které nebyly v původním řízení obsažené ve spise, ani uplatněny některou procesní stranou a ani provedeny. Následně proto zkoumal, zda tyto nové důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy kárnému senátu dříve známými odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí.

[18] Kárný senát porovnal důkazy provedené v řízení vedeném pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 a nové důkazy předložené v řízení vedeném o návrhu na obnovu řízení a dospěl k závěru, že zde existuje určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí (výsledkem tohoto zkoumání pro povolení obnovy řízení nemusí být ještě nové úplně změněné skutkové zjištění), protože otázku důvěryhodnosti obou svědků Mgr. P. a M. H. je nutné znovu posoudit.

[19] Následně proto rozhodnutím ze dne 11. 5. 2011, čj. 13 Kss 4/2011 – 60, kárný soud povolil obnovu řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 ve výroku I. rozhodnutí ze dne 14. 12. 2010. Čj. 13 Kss 3/2010 – 415, jímž byl kárně obviněný JUDr. R. P. uznán vinným kárným proviněním podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí ze dne 14. 10. 2010, čj. 13 Kss 3/2010 – 415, bylo ve výroku I zrušeno v celém rozsahu, tj. ve výroku o vině i uloženém kárném opatření.

III.

[20] Poté, co byla povolena obnova řízení a rozhodnutí kárného soudu ze dne 14. 10. 2010, čj. 13 Kss 3/2010 – 415, bylo ve výroku I. zrušeno v celém rozsahu, tj. ve výroku o vině i uloženém kárném opatření, kárný soud za přiměřeného použití § 288 odst. 2 zákona

pokračování

č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb., pokračoval v řízení na podkladě původního návrhu na zahájení kárného řízení, podaného předsedou Krajského soudu v Ústí nad Labem.

[21] Z přiměřeného použití § 289 trestního řádu, ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb., dále vyplývá, že jestliže byla povolena obnova řízení ve prospěch kárně obviněného soudce, nesmí mu být rozhodnutím uloženo kárné opatření přísnější, než které mu bylo uloženo původním rozhodnutím.

[22] Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 9. 12. 2012, čj 13 Kss 3/2010 – 777, bylo podle § 15 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. kárné řízení přerušeno.

[23] Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že dne 23. 8. 2012 bylo kárnému soudu doručeno usnesení Policie České republiky, 2. oddělení, Lidické nám. 9, P.O.BOX 179/OKFK, 401 79 Ústí nad Labem, čj. OKFK-279-37/TČ-2011-200292, jímž bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání JUDr. R. P., narozeného X, soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle 158 odst. 2 písm. a), c) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008, kdy při nařízeném jednání před soudem prvního stupně po projednání věci vyhlásil rozsudek ve sporu mezi žalobcem J. M., a žalovaným spol. KETNER, s.r.o., IČ 4990457, ve znění: „Nemovitosti č.p. X, část obce S. na pozemku p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X a pozemek p.č. X, vše zapsáno na LV X pro obec Ústí nad Labem katastrální území D. v katastru nemovitostí pro ústecký kraj, Katastrální úřad Ústí nad Labem, ze soupisu konkurzní podstaty úpadce KETNER spol. s r.o., IČ 49904954, Mírové náměstí 39, Ústí nad Labem se vylučují, se zamítá.“ Do vydání písemného vyhotovení tohoto rozsudku dne 18. 9. 2008, v prostorách Krajského soudu v Ústí nad Labem, ul. Národního odboje 1274, úmyslně pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání ze dne 14. 8. 2008 založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se liší od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 14. 8. 2008 tím, že zní výrok opačně, tedy „Nemovitosti č.p. X, část obce S. na pozemku p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X, pozemek p.č. X a pozemek p.č. X, vše zapsáno na LV X pro obec Ústí nad Labem katastrální území D. v katastru nemovitostí vedený Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální úřad Ústí nad Labem, se ze soupisu konkurzní podstaty úpadce KETNER spol. s r.o., IČ 49904954, Mírové náměstí 39, Ústí nad Labem, se vylučují.“, tedy zaviněně porušil povinnosti soudce. Z citovaného usnesení se tak kárný senát dozvěděl, že proti kárně obviněnému soudci JUDr. R. P. je pro tentýž skutek, který je předmětem kárného řízení, zahájeno trestní stíhání a proto podle § 15 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. kárné řízení přerušil.

[24] Rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 30. 11. 2015, čj. 14 T 110/2013 – 2378, byl JUDr. R. P. uznán vinným předmětným skutkem, čímž podle okresního soudu spláchal trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, a byl odsouzen podle § 158 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let.

[25] Z odůvodnění rozsudku vyplynulo, že okresní soud dospěl k závěru, že nezákonná manipulace s výrokem rozsudku byla prokázána a soudce tak zaviněně porušil povinnosti soudce podle § 79 odst. 1 a § 80 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Poukázal na to, že nebylo zjištěno, že by měl obžalovaný nějaký vztah ke stranám účastným na řízení a byl motivován ke změně rozsudku nějakým zjištěným důvodem. Zřejmě si při psaní rozsudku

uvědomil jeho nesprávnost a tu se snažil změnou výroku napravit, to však dle soudu nemůže vést k vyvinění. Zavdal tak příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnost soudcovské funkce a musel si být vědom toho, že v daném případě druhému z úpadců způsobil škodu odpovídající hodnotě nemovitostí o něž se v incidenčním sporu jednalo. Pro naplnění skutkové podstaty daného trestného činu je nerozhodné, že peněžní prostředky byly deponovány na účtu SKP úpadce KETNER, k dokonání tr. činu totiž postačí, aby škoda skutečně vznikla nebo aby pachatel skutečně opatřil sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Žalovaný jednal jako veřejný činitel a jeho jednání bylo kvalifikováno jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele.

[26] Proti rozsudku okresního soudu podal JUDr. P. odvolání. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2016, čj. 9 Tdo 65/2016 – 263, byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Mělníku ze dne 30. 11. 2015, 14 T 110/2013 – 2378, a věc byla postoupena Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému, neboť dle krajského soudu skutek není trestným činem, ale mohl by být posouzen jako kárné provinění.

[27] Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že skutkovým zjištěním prvního soudu, pokud dospěl k závěru, že obžalovaný při jednání 14. 8. 2008 vyhlásil rozsudek opačného obsahu, než byl posléze písemně vyhotoven, a stranám doručen, zřetelně založeným na procesně správně provedeném dokazování v rozsahu dle § 2 odst. 5 tr. řádu, nelze vytknout žádnou nelogičnost ani nesprávnost. Okresní soud podle něj nepřehlédl žádnou ze skutečností pro rozhodnutí významných a důvodně považoval pro své závěry za klíčové především výpovědi svědků H. a Mgr. P., které přesvědčivě zhodnotil. S ohledem na četné námítky JUDr. P. proti posouzení věrohodnosti těchto svědků i povolenou obnovu kárného řízení, si odvolací soud sám ověřil správnost úvah okresního soudu o věrohodnosti výpovědi těchto svědků. V rámci veřejného zasedání vyslechl Mgr. P. Dospěl k závěru, že i když je výpověď tohoto svědka nutně poznamenána letitým časovým odstupem od události, byla i před odvolacím soudem natolik přesvědčivá, že plně podepřela správnost úvah prvního soudu při jejím hodnocení. Svědek popsal událost v hlavních rysech shodně jako ve všech fázích trestního řízení, obdobně opakovaně vypovídal i před kárným soudem. Logicky vysvětlil, z jakého důvodu nepovažoval za nutné před rozhodnutím soudu soud informovat, že již proběhla dražba předmětných nemovitostí i proč se při zastupování klienta dále opíral o písemné vyhotovení pravomocného rozsudku, který byl ve prospěch klienta, byť jeho soukromý právní názor byl opačný. Krajský soud poté upustil od výsledku svědkyně H., pokud jde o tuto svědkyni odvolací soud vyslovil určité pochybnosti o její osobě, které by samy o sobě mohly být důvodem pro zpochybnění její výpovědi, měla-li důvod obhajovat své počínání. Nejde však o důkaz osamocený, na její podporu je však především výpověď svědka Mgr. P., u něhož nebyl zjištěn žádný důvod uvádět o průběhu jednání a obsahu vyhlášeného rozsudku nepravdu, zvláště, byl-li ve výsledku stranou úspěšnou.

[28] Důvodem, pro který podle odůvodnění rozhodnutí, krajský soud zrušil napadené rozhodnutí okresního soudu, bylo právní posouzení uvedeného jednání. K naplnění zákonných znaků trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele nestačí objektivně závadný výkon pravomoci veřejného činitele a zavinění ve formě úmyslu. Jednání veřejného činitele musí být zároveň vedeno pohnutkou „způsobit jinému škodu“ anebo „opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“. Podle odvolacího soudu snaha o nápravu pochybení, byť třeba pouze domnělého a zjištěným způsobem odporujícím zákonu, lze stěží podřadit pod pohnutku „v úmyslu způsobit jinému škodu“ či „opatřit jinému neoprávněný prospěch“, nehledě na to že šlo o rozhodnutí soudu prvního stupně a záleželo na účastnících, zda využijí opravný prostředek. Subjektivní stránka daného trestného činu tak nemohla být naplněna, mohla však být podle odvolacího soudu naplněna skutková podstata kárného zavinění.

pokračování

[29] Rozhodnutí krajského soudu v Praze bylo napadeno dovoláním jak obviněným JUDr. R. P., tak i nejvyšším státním zástupcem (v neprospěch obviněného). Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2016, čj. 6 To 1355/2016 – 59, byla odmítnuta obě podaná dovolání.

[30] Pokud jde o odmítnutí dovolání JUDr. P. Nejvyšší soud nejprve posuzoval dovolací důvod dle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. a shledal ho zjevně neopodstatněným. Konstatoval, že jeho trestní stíhání, zahájené 21. 3. 2012, v důsledku rozhodnutí vydaného kárným soudem ze dne 14. 12. 2010 nebylo nepřipustné, neboť povolením obnovy kárného řízení rozhodnutím ze dne 11. 5. 2011 bylo rozhodnutí o vině odvolatele kárným proviněním a uložení kárného opatření zrušeno, přestalo existovat a nemohlo vytvářet překážku *rei iudicatae*. Ani dovolací důvod dle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neobstál. Dovolatel svou argumentací vznášel výhrady vůči skutkovým zjištěním (aniž by však tvrdil vadu, spočívající v tzv. extrémním rozporu obsahu provedených důkazů se skutkovými a právními závěry obsaženými v napadených rozhodnutích), nevytýkal však nic právnímu závěru, že skutek by mohl být posouzen jako kárné provinění. Dovolací soud neshledal důvodnými ani dovolací důvody uplatněné nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného dle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (zpochybnující závěr krajského soudu v otázce naplnění subjektivní stránky žalovaného trestného činu v důsledku jím shledané absence specifické pohnutky), a dle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (vadné postoupení věci kárnému soudu).

[31] Kárný senát následně usnesením ze dne 17. 5. 2017 rozhodl o pokračování řízení o kárném návrhu.

IV.

[32] Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který slouží k nápravě vad ve skutkových zjištěních, jež vznikly tím, že soudu nebyly v době vynesení rozhodnutí známy skutečnosti nebo důkazy způsobilé vnést odlišný pohled na skutkový stav věci, následně právní posouzení a výrok o vině a trestu.

[33] Relevantní jsou takové skutečnosti nebo důkazní prostředky, kterými jsou zpochybnovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení. Nelze považovat za skutečnosti soudu dříve neznámé ty, které nalézací soud v původním řízení nebral v úvahu, neboť je považoval za nepodstatné.

[34] Obnova řízení se rozpadá do dvou částí – v první z nich kárný soud rozhoduje o návrhu na povolení obnovy za přiměřeného použití § 282 a násl. tr. ř. Jestliže povolí obnovu řízení, zruší (alespoň částečně) výrok o vině a současně zruší i celý výrok o trestu a po právní moci tohoto rozhodnutí pokračuje v řízení na podkladě původního návrhu na zahájení kárného řízení (za přiměřené aplikace § 288 a násl. tr. ř.).

[35] K vzájemnému vztahu těchto fází obnovy řízení se vyjádřil Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009, sp. zn. I ÚS 251/08, následovně : „*Řízení o povolení obnovy řízení sestává ze zkoumání přípustnosti návrhu (aditivní řízení) a zkoumání odůvodněnosti návrhu (probatorní řízení). Soud tak nejprve zkoumá formální náležitosti návrhu na povolení obnovy, dále se musí zabývat tím, zda jsou tvrzeny tr. řádem předvídané důvody pro povolení obnovy řízení a konečně zkoumá odůvodněnost návrhu, tj. zda jsou uváděné skutečnosti a důkazy způsobilé k tomu, aby bylo v obnoveném řízení možno dosáhnout pro obviněného příznivějšího rozhodnutí. Způsobilost nově předkládaných skutečností a důkazů změnit návrhem na povolení obnovy zpochybnované rozhodnutí je třeba hodnotit ve vztahu ke skutečnostem a důkazům, na jejichž základě soud utvořil skutková zjištění, nelze je hodnotit izolovaně. Hodnocení způsobilosti předkládaných důkazů se má však pohybovat v rovině pravděpodobnosti. Soud rozhodující o povolení obnovy si nesmí atrahovat definitivní posuzování předkládaného důkazu v kontextu důkazů již provedených v původním řízení, a tím méně tento soud smí provádět sponte sua další dokazování, jehož účelem by bylo učinit konečný závěr o vině či trestu*

pod zorným úhlem nového důkazu. Jen v mezích této restriktce lze také přistoupit k výkladu ustanovení § 282 odst. 1 tr. řádu. Pro potřeby rozhodnutí o tom, zda povolit obnovu řízení, musí být hodnoceny tvrzené skutečnosti a navržené důkazy. Toto hodnocení, ale nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám, anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Výsledkem hodnocení nemůže a nesmí být nové, změněné skutkové zjištění (viz bod 39). Skrze uvedené hodnocení je třeba dosáhnout určitého stupně pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro očekávání, že změna rozhodnutí je možná. Jinými slovy: Jde o posouzení otázky, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé, samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu či jiným orgánům činným v trestním řízení již dříve, odůvodnit jiné, tj. pro stěžovatele příznivější rozhodnutí. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů (rozř. č. 40/1956 Sb. rozř. tr.). Pokud by bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota v tomto směru) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je na místě rozhodnout o povolení obnovy (rozř. č. 43/1960 Sb. rozř. tr.). Účelem řízení o povolení obnovy řízení naopak není přezkoumávání zákonnosti, popř. odůvodněnosti původního rozhodnutí. Stejně tak není účelem řízení o povolení obnovy řízení posuzovat vinu odsouzeného. Posuzování těchto otázek v rámci řízení o povolení obnovy řízení zřetelně překračuje účel tohoto řízení, překračuje zákonem (tr. řádem) mu vymezený procesní rámec, a pokud se tak stane, jde tak o jednání ultra vires, které sebou nese dopady (zásahy) do základních práv stěžovatele v důsledku svévole (viz bod 31)....“.

[36] Kárný soud v předmětné věci povolil obnovu řízení na základě důkazů, které kárně obviněný soudce předložil, a to protokolu o provedené veřejné dobrovolné dražbě podle dražební vyhlášky HER/2008/08/0, dle něhož dne 5. 8. 2008 dražebník, akciová společnost HERBST, na návrh navrhovatele - správce konkursní podstaty úpadce KETNER, spol. s r. o., M. H. provedl dražbu nemovitostí, které byly předmětem žaloby, přičemž vydražitelem byl N. N. X. a cena dosažená vydražením 7 250 000 Kč. Dále byla předložena dražební vyhláška č. HER/2008/08/01 ze dne 17. 6. 2008, podle níž M. H. uzavřela smlouvu o dražbě s dražebníkem se sjednaným termínem dobrovolné dražby na 5. 8. 2008. Byl též proveden důkaz fotokopii zápisu o jednání ze dne 29. 7. 2008 mezi zástupci SKP M. – Mgr. K., A. M. a SKP KETNER – M. H. a J. Š., z něhož vyplynulo, že M. H. informovala o uzavření smlouvy s dražebníkem HERBST o provedení dobrovolné dražby předmětných sporných nemovitostí, a to z důvodu předejití škodám, které hrozily na nemovitostech. Zástupce SKP proti tomu nic nenamítal a souhlasil s dražbou. Strany sjednaly, že SKP úpadce KETNER ponechá výtěžek dražby na bankovním účtu do doby pravomocného rozhodnutí ve věci sp. zn. 18 Cm 111/2000. Tyto důkazy kárný soud shledal důkazy novými a porovnal je s důkazy, které byly dosud provedeny a dosavadním skutkovým zjištěním. Původní rozhodnutí kárného senátu vycházelo především z výpovědi svědků Mgr. A. P. a M. H. Návrhem na obnovu řízení a navrženými důkazy kárně obviněný soudce zpochybňoval věrohodnost těchto svědků, neboť zamlčeli soudu, že sporné nemovitosti byly prodány v dražbě, již nebyly v dispozici žádného z účastníků, uvedli soud v omyl a jednání ve věci bylo zmatečné. Kárný senát na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že zde existuje určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí, protože otázku důvěryhodnosti svědků Mgr. P. a M. H. je nutné znovu posoudit.

[37] V souvislosti s výpovědí M. H. v přípravném řízení na Policii ČR dne 14. 2. 2013 vystala podle obhájce JUDr. P. nová skutečnost, která zpochybňuje včasnost podání návrhu na zahájení kárného řízení. M. H. totiž k dotazu obhájkyne JUDr. Benešové uvedla, že po podání odvolání měla zdravotní a osobní problémy, další postup ve věci odlišného výroku začala řešit na jaře příštího roku. Pokud svědkyně H. je věrohodnou svědkyní, pak její tvrzení znamená, že navštívila místopředsedkyni krajského soudu JUDr. H. spolu s JUDr. D. již na jaře roku 2009, a kárnému

pokračování

soudu byl návrh podán až po uplynutí subjektivní šestiměsíční lhůty stanovené v § 9 zákona č. 7/2002 Sb. a je na místě podle § 19 odst. 4 cit. zákona kárné řízení zastavit.

[38] Kárný senát proto provedl výslech JUDr. I. H. Z její výpovědi vyplynulo, že v době od roku 2001 do 2014 vykonávala funkci místopředsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem. Na podzim roku 2009 kolem 20 až 22. října 2009 se k ní dostavil JUDr. Z., který převzal agendu po JUDr. P. v době jeho stáze na Ministerstvu spravedlnosti. Sděлил jí, že se za ním dostavil jeden ze správců konkursní podstaty, s tím, že výrok rozsudku, který mu byl doručen, neodpovídá vyhlášenému rozsudku. Během následujících čtrnácti dnů ji navštívil další správce konkursní podstaty JUDr. D. a ten ji informoval, že někdy na konci října přebíral agendu jednoho konkursního řízení od M. H., která požádala ze zdravotních důvodů o zproštění funkce správce konkursní podstaty. Když mu agendu předávala, svěřila se mu s tím, že v předchozím roce jakoby prohrála spor o vyloučení nemovitostí z konkursní podstaty protože rozsudek byl vyhlášen úplně jiný než přišel v písemném vyhotovení. Podala proti němu odvolání, to však bylo pro opožděnost odmítnuto. Následně šla svědkyně znovu za předsedou krajského soudu a ten rozhodl o provedení kompletní prověrky agendy incidenčních sporů přidělených JUDr. P. Na ní pracovala spolu s dozorcí úřednicí a ke zjištěným závadám byly vyslechnuty vedoucí kanceláře a zapisovatelky. JUDr. D. se následně dostavil spolu s M. H., která jí popsala okolnosti předmětného jednání a o tom vyhotovila úřední záznam. Prvotní informace JUDr. Z. se týkaly jiné věci než rozhodnutí ve věci 18 Cm 111/2000, první informaci o této věci získala od JUDr. D. přibližně na začátku listopadu 2009, o čemž je záznam ve správním spisu. Paní H. poprvé viděla až v listopadu 2009. Pokyn ke shromáždění spisů JUDr. P. k prověření dala ona, nevzpomínala si, odkud ty spisy byly.

[39] Kárný senát provedl důkaz spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem Spr. 5493/2009, který obsahuje mj. úřední záznam JUDr. T. Z. ze dne 20. 10. 2009, obsahující informaci týkající se spisu 25 Cm 68/2008 a podání insolventního správce Ing. Petra Sedláka. Dále obsahuje úřední záznam ze dne 9. 11. 2009, sepsaný JUDr. H., že se tohoto dne dostavil správce konkursní podstaty JUDr. D. a informoval ji o věci sp. zn. 18 Cm 111/2000, vyřizované JUDr. P. JUDr. D. převzal konkurs po správce M. H. dne 22. 10. 2009, přičemž zjistil, že zcela odlišně byl dne 14. 8. 2008 vyhlášen rozsudek, než byla účastníkům doručena jeho písemná verze. Požádal vedoucí kanceláře D. o kopii protokolu z jednání, tak jak byl zanesen do počítačové evidence, a porovnal ji s protokolem nacházejícím se ve spise a tyto dokumenty svědkyni H. předložil. Záznam obsahuje konstatování JUDr. H., že dle záznamu protokolu v počítačovém programu byla žaloba zamítnuta, avšak dle protokolu nacházejícího se ve spise a písemného vyhotovení rozsudku bylo žalobě vyhověno.

[40] Ve spise se dále nachází úřední záznam ze dne 18. 11. 2009. Z něho vyplývá, že se k místopředsedkyni krajského soudu JUDr. H. dostavila M. H. a za přítomnosti JUDr. D. popsala okolnosti, za kterých byl vyhlášen rozsudek ve věci sp. zn. 18 Cm 111/2000. Vyhlášení rozsudku popsala tak, že to co slyšela znělo „Žaloba, že nemovitosti se vylučují z konkursní podstaty se zamítá“, pamatuje si to proto, že tak, jak to znělo, musela si uvědomit, co vlastně soudce řekl. Soudce rozsudek odůvodnil tím, že pokud by žalobce chtěl být ve sporu úspěšný, musel by buď mít nemovitosti zapsány v konkursní podstatě jako první, nebo zpochybnit dobrou víru zástavního věřitele. Po poučení se vzdala opravných prostředků a podepsala protokol. Žádala o stejnopis protokolu na e-mailovou adresu, po jednání pak hovořila s protistranou a požádala o informaci, zda podají odvolání. Volala též Ing. T., který zastupoval věřitele Deutsche Bank a informovala ho o tom, že spor vyhráli. Poté spor považovala za vyřešený, převzala zásilku obsahující písemné vyhotovení rozsudku a nechala ji k vyřízení až po návratu z nemocnice. Teprve pak zjistila, že písemné vyhotovení rozsudku nezní jako v jednací síni. Sice následně sepsala odvolání, bylo jí ale jasné, že je po lhůtě. Protože ji čekala další vyšetření, nezabývala se

podrobně možností mimořádných opravných prostředků a vlastně až při předání funkce novému SKP si uvědomila, že protokol, který si na soudu vyzvedla, není totožný s tím, který u jednání podepisovala.

[41] Ze svědecké výpovědi, kterou M. H. učinila před Policií České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKP, expozitura Ústí nad Labem dne 14. 2. 2013, čj. OKFK-279 – 134/TČ – 2011- 252201, vyplývá, že na otázku obhájkyne JUDr. Benešové, jak dál řešila situaci poté, kdy bylo zamítnuto její odvolání pro opožděnost, v odpovědi uvedla, že měla zdravotní a osobní problémy a věc začala řešit až na jaře příštího roku. Následně popsala konzultaci s JUDr. D., jeho názor vyhledat tehdejší místopředsdkyni soudu a návštěvu u JUDr. H. za přítomnosti JUDr. D.

[42] Z provedených důkazů dospěl kárný senát k závěru, že výpověď M. H. není v rozporu s výpovědí JUDr. H. jako svědkyně před kárným soudem, ani se záznamy obsaženými ve spise Krajského soudu v Ústí n. Labem sp. zn. Spr. 5494/2009. Část výpovědi M. H., posouvající její a Dr. D. jednání s místopředsdkyní H. na jaro 2009, je nepřesností danou značným časovým odstupem od událostí, které svědkyně popisovala. Kárný návrh byl podán ve lhůtě stanovené v § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. a tedy včas, neboť informace o možném porušení povinností kárně obviněným soudcem se dostala do informační sféry místopředsdkyně soudu H. dne 9. 11. 2009.

[43] Za účelem posouzení věrohodnosti svědků H. a P. kárný soud ještě před přerušением kárného řízení po povolené obnově při jednání dne 12. 10. 2011 opětovně vyslechl svědkyni M. H. Přiznala, že nemovitosti, které byly předmětem incidenčního sporu, byly prodány ve veřejné dražbě před konáním soudního jednání. O tom soud neinformovala, domnívala se však, že to nebylo důležité, neboť protihodnotou těchto nemovitostí byl výtěžek z prodeje. Pokud by neměla z konkurzní podstaty nemovitostí vyloučit, zůstal by v její konkurzní podstatě výtěžek z prodeje jako odpovídající majetková hodnota. V době, kdy se předmětné nemovitosti zpeněžovaly, měla k dispozici usnesení konkurzního soudu, kterým měla povoleno nemovitosti prodat, dokonce přímým prodejem. Uvedla, že sporné nemovitosti byly zpeněžovány s vědomím SKP JUDr. T., nemovitosti byly prázdné, nevyužívané, narůstaly náklady na údržbu, protože se tam shromažďovali uživatelé drog a bezdomovci a bylo v zájmu konkurzní podstaty nemovitostí zpeněžit. Společně i řešili otázku komu připadne výtěžek ze zpeněžení předmětných nemovitostí a ujednali, že to bude na základě výsledků soudního sporu. Dohoda o tom, že peněžní prostředky případnou tomu, kdo bude mít úspěch v incidenčním sporu, je zaznamenána v záznamu ze dne 29. 7. 2008, měla za to, že jednali s SKP JUDr. T. v jeho kanceláři, po nahlédnutí do této listiny, kde je jako přítomný uveden společník JUDr. T. pan K., trvá na tom, že s JUDr. T. o tom mluvila a tato listina je možná jen přepis. Neřešili otázku, zda má být o prodeji a zpeněžení nemovitostí informován soud. Domnívala se, že to není podstatné, protože hodnota (nikoliv sice v nemovitostech, ale v penězích) v konkurzní podstatě zůstávala. Peněžní prostředky byly částečně v pokladně a částečně na účtu u Komerční banky, poté, co byla zproštěna funkce správce konkurzní podstaty a jmenován nový správce JUDr. D. mu peněžní prostředky předala. Svědkyně připustila, že je trestně stíhána v souvislosti se svou činností v daňovém poradenství z let 2006 – 2007. Dále potvrdila, že v důsledku jejího pochybení jako SKP v konkursu paní P. byla její odměna zúčtována na chybějící peněžní prostředky v konkursu. Svědkyně ještě uvedla, že v době, kdy obdržela rozsudek a vyzvedla si protokol o jednání ze dne 14. 8. 2008, měla zdravotní potíže, proto tyto dokumenty nepřčetla a odložila, přiznala svou nedbalost, kterou zdůvodnila tím, že počítala s jiným výsledkem. Když zjistila že všechno je jinak, nevěděla, co má dělat, zda jí někdo uvěří, poukázala v odvolání pouze na formální nedostatky, protože si myslela, že soudce udělal nějakou lidskou chybu a až se mu to dostane do ruky, tak si to uvědomí a

pokračování

napraví to. Potvrdila, že při předchozím výslechu vypovídala pravdu, neměla důvod cokoliv uvádět nepravdivě.

[44] Kárný senát dále při tomto jednání provedl opětovný důkaz výslechem JUDr. A. P. Uvedl, že od klienta věděl, že se plánuje dražba sporných nemovitostí, před odjezdem na jednání dne 14. 8. 2008 dostal informaci, že dražba proběhla. To s jakým, výsledkem zjistil až po jednání, resp. až s velkým časovým odstupem, kdy v dalších řízeních SKP JUDr. T. začal uplatňovat nárok na výtěžek zpeněžení. Z katastru nemovitostí zjistil jak proběhla dražba. Zaplacení nejvyššího podání následovalo až po jednání a vyhlášení rozsudku. Tato skutková zjištění ve sporu neuplatňoval, protože nevěděl, jak dražba dopadla, měl pouze informaci, že dražba proběhla, ale nevěděl, zda došlo k vydražení a nemohl vědět, zda nakonec bude dražba úspěšná a že dojde k zaplacení nejvyššího podání. Nepovažoval tuto informaci pro incidenční spor za podstatnou a proto ji vůči soudu neuplatnil. O tom, že došlo k vydražení ho po soudním jednání informovala M. H., na chodbě po jednání a vyhlášení rozsudku se bavili o tom, aby si výtěžek zpeněžení ponechala, protože se pravděpodobně bude SKP JUDr. T. proti rozsudku odvolávat. Nepovažoval za důležité či důvodné uplatňovat tato skutková tvrzení ohledně předmětu sporu, pokud by byl v důsledku toho rozsudek nevykonatelný, pak by to bylo riziko procesního neúspěchu, které by procesní strana musela respektovat a on jako advokát by odpovídal svému klientovi za případnou škodu. Potvrdil, že při prvním výslechu vypovídal pravdu, nikdy nebyl trestně stíhán.

[45] Ze svědecké výpovědi JUDr. L. D. při hlavním líčení před Okresním soudem v Mělníku dne 26. 10. 2015 vyplynulo, že převzal v listopadu 2009 funkci od M. H., která požádala o uvolnění ze zdravotních důvodů. Od ní se dozvěděl o rozporu mezi vyhlášením rozsudku a jeho písemným vyhotovením. Přebírání trvalo déle, postupně. V pokladně měla být částka přes 1 000 000 Kč, část M. H. předala hned, zbytek splácela postupně, doplácení trvalo asi půl roku, odůvodňovala to zdravotními problémy a problémy s rozvodem. Hrozil jí trestním stíháním, ale nepodal ho, preferoval, že peníze dostane. Urgoval ji písemně, telefonem každý druhý den a postupně to z ní dostal.

[46] K posouzení věrohodnosti M. H. byl dále předložen stejnopis návrhu podaného u Okresního soudu v Ústí nad Labem, žalobce HAMMERSMITH INTERNATIONAL CORPORATION, s. r. o., proti M. H. o náhradu škody ve výši 15 000 000 Kč. Návrh je odůvodněn tím, že společnost KETNER, s. r. o., koupila nemovitosti vlastněné J. M., smlouva byla následně shledána absolutně neúčinnou. Nad oběma smluvními stranami byl prohlášen konkurs a o předmětné pozemky byl veden incidenční spor. Po M. H. jako SKP úpadce KETNER je předmětná částka požadována jako nevrácená kupní cena.

[47] Dále byl předložen k důkazu zápis z jednání ze dne 2. 7. 2009, jehož se účastnili M. H., N. T. a A. P. SKP T. v návaznosti na rozsudek ze dne 14. 8. 2008, čj. 18 Cm 111/2000 vyzval M. H., aby vydala částku 7 250 000 Kč jako nejvyšší podání získané zpeněžením sporných nemovitostí v dražbě, což odmítla.

[48] Podáním ve věci sp. zn. 74 Icm 3049/ 2014 kárně obviněný dokládá nevěrohodnost, zaujatost a intriky Mgr. P. tím, že v této věci vznesl jako zástupce žalovaného námitku podjatosti. Námitku odůvodnil tím, že v procesním postavení svědka vypovídal v hlavním líčení v trestním řízení vedeném proti JUDr. P. u okresního soudu v Mělníku pod 14 T 110/2013, kdy okresní soud posoudil tuto výpověď jako jeden z důkazů svědčící o vině JUDr. P. a uznal jej vinným; rozsudek byl k odvolání zrušen. Stejně argumenty odůvodňující námitku podjatosti podal i Mgr. M. T., v postavení žalovaného.

[49] Kárný senát hodnotil všechny provedené důkazy v původním řízení a následně v obnoveném řízení a dospěl k těmto závěrům.

[50] Důvěryhodnost výpovědí svědků H. a P. nebyla zpochybněna jejich postupem v předmětném řízení. Z důkazů vyplývá, že v době konání jednání dne 14. 8. 2008 ještě nebyly vydražené nemovitosti zaplacený a pokud neinformovali soud a žalobce nepodal návrh na změnu petitu a spor nadále vedl na vydání nemovitostí, pak zvolená procesní taktika mohla mít vliv pouze na výsledek sporu a vykonatelnost rozsudku v něm vydaného, nikoliv však na důvěryhodnost výpovědí svědků o tom, v jakém znění byl při jednání dne 14. 8. 2008 rozsudek vyhlášen. Tím, že svědek P. neinformoval soud a nezměnil petit, mohl v případě event. nevykonatelnosti rozsudku ohrozit důvěru svého klienta v kvalitu poskytované právní pomoci v incidenčním řízení, nikoliv však důvěru v to, že pravdivě vypovídal o tom, jak byl rozsudek vyhlášen.

[51] V zásadě obdobně nahlíží soud i na předložené důkazy o nedůvěryhodnosti výpovědi svědkyně H. V jejím případě důkazy o způsobu, jakým vykonávala funkci správce konkursní podstaty v této i dalších věcech, svědčí o hrubých závadách a nedostacích v odborném výkonu této funkce, nikoliv však o tom, že by její výpověď v kárném řízení (a ani v trestním řízení či souvisejících soudních řízeních) o vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 nebyla pravdivá.

[52] Kárný soud proto setrval na tom, že výpovědi svědků H. a P. v kárném řízení o tom, v jakém znění byl rozsudek při jednání vyhlášen, jsou přesvědčivé. V zásadě se shodují s výpověďmi těchto svědků v průběhu trestního řízení. Dílčí nepřesnosti a drobné rozpory ve výpovědích lze přičíst dlouhému časovému odstupu ode dne jednání soudu, kdy byl rozsudek vyhlášen. Tyto výpovědi za podpory dalších důkazů, zejména výpovědi N. L., která průběh jednání zapisovala, svědčí o tom, že se předmětný skutek stal tak, jak je ve výroku uvedeno.

[53] Podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., je kárným proviněním soudce zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

[54] Změna výroku rozsudku od jeho vyhlášení při jednání tak, že jeho písemné vyhotovení je jiné a k jeho opravě nedošlo zákonem stanoveným postupem, je porušením povinností stanovené zákonem v § 156 odst. 3 o. s. ř., schopným ohrozit v účastnících a dalších osobách důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Obsah rozhodnutí ve věci samé soud vysloví ve výroku rozsudku. Ve výroku rozsudku je vyjádřen výsledek celého řízení. Nezákonná manipulace s vyhlášeným rozsudkem je velmi závažným porušením povinností soudce. Tím, že kárně obviněný ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 do předání jeho písemného vyhotovení kanceláři soudu dne 18. 9. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání dne 14. 8. 2008, zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, a dopustil se kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

[55] Za kárné provinění mu bylo uloženo podle § 19 odst. 1 a zákona č. 7/2002 Sb., § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. kárné opatření – snížení platu o 15% (patnáct) na dobu 5 (pět) měsíců. Při ukládání kárného opatření kárný senát přihlédl k ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. a aplikoval ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) ve znění účinném v době, kdy se kárně obviněný dopustil kárného provinění. Při ukládání kárného opatření přihlédl k osobě kárně

pokračování

obviněného, k závažnosti kárného provinění i k délce doby, která uplynula od doby jeho spáchání. Závažnosti kárného provinění je přiměřené uložení kárného opatření, to je snížení platu, jak bylo uvedeno.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně kárného senátu